

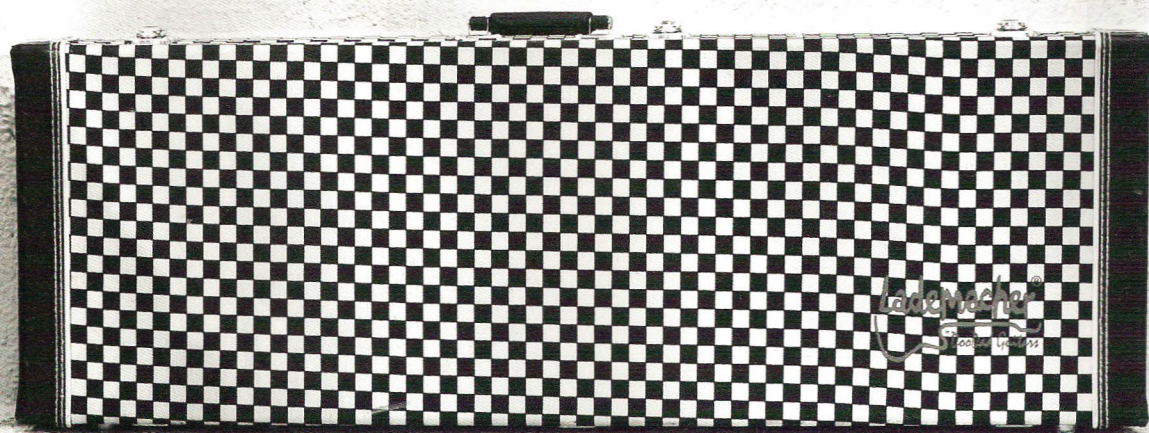
→ tekst reinier groenendijk
 fotografie medea huisman

→ Bij binnenkomst in het Amsterdamse appartementencomplex worden we hartelijk begroet door een joviale, bijna jongensachtige man. Mooie doorleefde kop, Vlaams accent en dito gastvrijheid. Met veel zorg wordt onze koffie gemaakt en direct worden we verrast door de opmerking dat de robot die vroeger zijn huis stofzuigde jammer genoeg kapot is. Rockicoon, gitaarheld, liefhebber van elektronische gadgets en bon vivant Dany Lademacher heeft de toon gezet.

Dany, we ontmoeten je kort na het overlijden je moeder. Het showbiz-adagio 'The show must go on' is nu ook voor jou even werkelijkheid. Het overlijden van mijn moeder blijft in mijn hoofd zitten en dat is zeker geen rock-'n-roll. Maar ik kan oprecht zeggen dat ik nog nooit een show heb verzuimd. Oh ja, één keer met mijn allereerste bandje. Ik was 16 en gewoon vergeten dat ik in Luik moest optreden. Muziek, daar leef ik voor. Zelfs tijdens een tournee in Duitsland met Herman Brood, toen de hele band inclusief crew zwaar ziek werd, speelden we met veertig graden koorts gewoon door. De enige die niet ziek was, was Herman, die was nooit ziek. Later hoorden we dat er een nare, soort Spaanse griep heerste, die al zeventien doden tot gevolg had gehad. De muziek heeft ons blijkbaar genezen. ▷

don't play saturday night

een portret van dany lademacher

▷ Je bent ondanks een lang leven vol rock-'n-roll altijd clean gebleven. In een wereld waar drugs altijd voorhanden waren en met mensen om je heen die veel drugs gebruikten. Hoe ging dat? Ach, ik ben geen heilige hoor. Op mijn zeventiende ging ik van huis om muziek te maken. Die eerste periode van zelfstandigheid heb ik veel geëxperimenteerd. Alle soorten drugs. Dat heeft een paar jaar geduurd om er the hard way achter te komen dat je er lastig weer vanaf komt. Op mijn drieëntwintigste heb ik mijzelf opgesloten in mijn huis en besloot ik niet meer te gebruiken. Ik heb de pijn van het afkicken doorstaan. In m'n eentje, zonder hulp. Ik was er na die helse periode helemaal klaar mee. Op dezelfde manier ben ik jaren later gestopt met roken. Ik merkte tijdens een groot live concert met The Radios dat mijn stem alleen nog maar lucht en geen klank meer voortbracht. Klaar was ik ook daarmee. Ik kan goed nee zeggen en daar ben ik blij mee. In de afgelopen jaren heb ik veel vrienden verloren door drugs en drank. Bovendien heeft stoppen ervoor gezorgd dat ik ook financieel iets kon overhouden. Veel muzikale vrienden hadden rijk kunnen zijn maar gingen door de drugs vaak met minder geld naar huis dan zij voor een optreden bij zich hadden. Mijn enige echte zonde van nu is dat ik nog wel eens iets te veel drink. Zoals half Nederland en België.

Eigenheid

Je hebt veel prijzen gewonnen en wordt geroemd om je herkenbare stijl. Zonder echte muzikale scholing. Hoe krijg je als muzikant die eigenheid?

Toen ik het huis uit ging, wilde ik naar Berkely music school in Amerika. Vastbesloten om daar de perfecte muziekopleiding te gaan volgen. 'Op weg' daar naartoe belandde ik in Brussel in een jazzclub waar Chick Corea en Al di Meola optraden. Mijn interesse in fusion muziek was gewekt en ik dook allerlei platenzaken in om naar dat soort hogeschoolmuziek te luisteren. Om er vervolgens achter te komen dat al die geschoolde muzikanten hetzelfde klonken. Dezelfde toon, dezelfde akkoordenschema's, allemaal heel goed gespeeld maar geen eigenheid. Deze eyeopener en het feit dat ik van thuis geen muziek mocht gaan studeren - mijn ouders hadden niets met muziek - hebben me gemotiveerd alles dan maar zelf uit te zoeken. Daarmee ontwikkel je eigenlijk vanzelf een eigen stijl."

Zo 'eigen' dat het intro van het meest bekende Herman Brood nummer

Saturday night, door het Amerikaanse blad Guitar Player is uitgeroepen tot één van de tien beste gitaarintro's ooit?

Tja, Leuk hè. Dat nummer is toevallig ontstaan tijdens het stemmen van mijn gitaar. Saturday night is binnen een paar minuten geboren. Het voelt heel goed dat ik op mijn manier iets heb kunnen toevoegen aan de Nederlandse rockgeschiedenis. Dat veel jonge gitaristen, ook op dit moment heel bekende, daardoor zijn geïnspireerd om door te gaan en zich tot heel goede gitaristen hebben ontwikkeld.

Maar blijkbaar is dat intro voor een aantal verkopers van gitaren tegelijk ook het meest irritante intro aller tijden. Want ik hoor dat in een Apeldoornse muziekzaak op de gitaarafdeling een bord hangt met de woorden: Don't play Smoke on the water and don't play Saturday night. Ik kan daar wel van genieten. Het zij zo.

Een Lademacher gitaar

Met the Romance doe je op 8 juli ook Apeldoorn aan. Een andere link met Apeldoorn is dat daar de basis is gelegd voor jouw eigen Doodad Lademacher signature gitaar.

Ja, een heel mooie gitaar waarvan ik de eerste schetsen al in de jaren tachtig maakte. Gemaakt van de mooiste materialen en voor een hele mooie prijs. De eerste honderd waren binnen een maand verkocht. Ik heb mijn medewerking toegezegd omdat ik wilde dat alleen een heel goede en vooral betaalbare gitaar mijn naam mocht dragen. Ik ben zelf met heel weinig tot geen geld

begonnen en wil hiermee ook de minder draagkrachtige gitaristen de kans geven op een heel mooie gitaar te spelen. Noem het een soort protest tegen de vaak veel te dure signature gitaren die in de handel zijn.

De toekomst

In de hal hangen veel gouden en platina platen, je won veel prijzen, speelde met bands als Herman Brood & the Wild Romance, The Radios, Vitesse, Innersleeve, Paris Dandies en veel grote muzikanten. Wat is er nog te winnen en wat is er nog te doen?

Oh, zoveel. Terug naar de basis, dat is waar ik nu met mijn muzikale broertje Dirk Vermey mee bezig ben. Mooie liedjes maken en spelen met niet meer dan twee akoestische gitaren en twee stemmen. Dirk en ik zijn alltime friends. De bedoeling is om hiermee straks te gaan toeren. Niks grote podia, maar lekker intiem. Daarnaast is het dit jaar tien jaar geleden dat Herman overleed en dat wordt met diverse tributeconcerten herdacht. Daar lever ik natuurlijk ook mijn bijdrage aan. Verder producer ik filmmuziek en staan er nog genoeg mooie dingen op de agenda. Ik zal me niet vervelen.

Muziek is leeftijdloos. Dat blijkt maar weer eens uit het feit dat de Rolling Stones aangekondigd hebben volgend jaar mogelijk weer op tournee te gaan. Wat doet dat met je als je dat hoort? Ach, op mijn leeftijd past eigenlijk maar een goed antwoord: Het geeft me hoop. ■